

KAHRAMAN ALEKO

Bugün 17 Mart. Bu gece okulumuzun Çanakkale gezisine katılacağım için sabırsızlanıyordum. Ailemle vedalaştıktan sonra, gece saat 09:00'da otobüslerimize bindik ve yola çıktık. Uzun bir yol süresi sonunda Çanakkale'deki otelimize yerleştik ve sabah saat 08:30'da ilk iş olarak kahvaltımızı yaptıktan sonra 18 Mart gününde Çanakkale Şehitleri Mezarlığı'na gittik.

Grup olarak dolaşmaya başladık mezar taşlarını, ben o mezar taşları arasında gezerken bir yandan üzülmüyor bir yandan da gurur duyuyordum. Fakat birden gözümde bir mezar taşı çarptı. Hayır süslü ya da büyük değildi, dikkatimi çeken bu kahramanın çocuk olmasıydı. Edindiğim bilgilere göre de çocuğun adı Ali'ymiş, bir şekilde düşmanların arasına sızıp kendisini "Aleko" olarak tanıtmış, en sonunda düşman karargahını patlatarak şehit düşmüş.

Hüzünle mezarımı, toprağını çiçeklerle donatırken birden birisi bana hitap etti. Hayır, arkadaşlarım değildi çünkü kendimi bayağı kaptırmıştım ve benden uzaklaşmışlardı.

Yanlış görmüyordum, Ali bana elini uzatıyor, adeta gelmemi istiyordu. Düşünmeden elimi uzattım ve beni kendisine doğru çekti. Sanki zamanda yolculuk yapıyor gibiydim. Aslında ta kendisiydi. Gözümü açtığımda karşımda yırtık elbiseleri, dağınık saçları olan, zayıf, uzun boylu, 14-15 yaşlarında bir çocuk duruyordu. Ali'ydi bu. Etrafıma baktım. Burası adeta savaş alanıydı. Evet, burası tarihi savunmanın yaşandığı Çanakkale Cephesi'ydı. Ardından Ali elindeki manuel bir tüfeği bana uzatıyordu.

"Haydi! Vatan senin yiğitliğini bekliyor." dedi Ali.

Tam bir şey söyleyecekken kayboldu ortalıktan. Ama tanıdık bir ses geliyordu kulağıma. Sarı saçlı, mavi gözlü komutan taarruz emri veriyordu. Mustafa Kemal Paşa'nın ta kendisiydi o. Askerlere baktığımda herkes, Aliler, Hüseyinler, Mustafa Kemal Paşa'ya dönüşmüş, kahramanlar gibi çarpışıyorlardı.

Birden Ali yanıma geldi ve benim söz vermemi istedi. Vatanının nasıl kazanıldığının değerini bilmemi, asıl düşmanın cehalet olduğunu ve bu uğurda mücadele etmemi istedi. Tüfeğin ağırlığı koşturmayı güçleştiriyordu. Hızla gelen bir havan topu bir çok askeri şehit etti, ben de aralarındaydım ki; bir ses beni uyandırdı. Arkadaşlarımdı bu gelen seslerin sahibi. Ali'nin söylediği sözler kulağımda çınlıyordu.

"Gözün arkada kalmasın Ali." dedim içimden.....

ŞABAN PIŞKİN

10-D 1101